

HARTAY CSABA

Előző hit

*És ha mondjuk nincs hazatalálás.
Csak a bolyongás, mint vonatút, kivilágított vagonokkal.
És átsubanni minden pályaudvaron, kattogni éji síneken.
Már leszállnál, de nem vár senki. Alagút, alagútba érkező távirat.
Lecsavart életek, dobogó, utolsó pöfékelés, füstlombozatú távolodás.
És ha mondjuk nincs hazatalálás, akkor az eltévedésben találok otthonomra.
Tűz lobog az alagút torkában. Lángoló gyík él ott. Hüllővé válsz.
Eleven hamuvá tornyosulsz, mielőtt levedlenéd előző hitedet.*

Előhívás

*Most pillantottam meg, mi van mögötte.
Kirakatbábuk üdvözlnek. Intésük nem múlik el.
Meg kell vennem az összes kifakult kartonalakzatot.
Divat jár le így. Odalépek a bábukhoz.
Ők nem műtestek, mozdulatlanságuk jel, így üzennek.
A zárt üzlet bejáratánál homokkupac.
Körben kátrányos lapos tetők.
Onnan se látni messzebb. Kódolt a távolság adása.
Zsákutca a zsákfaluban. Bekerített térlátás.
A széllel egykori meccsek zilált zshivaja árad.
De nem győz a csapat. Nincs már csapat.
A pályát idegen füvek növik. A kapufa elkorhadt, kidőlt.
A gurulás rég megdermedt.
Tíz. Ezt a számot lenne jó az ég mezére napégetni.
Tíz, mindig ennyi évet számolok vissza, és rájövök,
a díszletek mögött végig előhívás volt.
Már látom, hogyan születtem, hogyan halok meg.
Mozdulatlanságba öltözöm, akár a kirakat felborult torzói.
De ez nem zsák, ez szabadulás, elpattant forradás,
feslett varrat, újranyíló gyógyult rés.
Mögötte a felsejlő fény éle.*

Gyanta

*Nem én vagyok részeg, hanem a táj körülöttem.
Hologram lépteim elindulnak ismeretlen múltamba.
Nem a táj boldog körülöttem, én robbantom lombjait.
Íze van a vonuló felhőknek. Az alkony gyantája ragyog.*

*Az évszakok nem ismerik egymást.
És hiába szembesítenél tavaszt télrel,
letagadják, hogy magad mögött húzod közös láncukat.*

*Nem én vagyok részeg, hanem a billenő óralap.
Az ernyedt, lebulló mutatók üres tányérja.
A szemüveglencsére száradó, remegő esőcsepp.
Az átutazott tájak múltó látványa mámoros csak.
A görbült tér okozta iszony,
a hajló idő okozta visszatérés.
Rettegett találkozás idegen önmagammal.*

Évszakok parancsikonjai

*Kopasz koponyacsontjai diófáknak.
Hantolt temető hantolt héjai.
Ne eltűnést, életet. Jelenést távozás helyett.
Helyet a sűrített veszteségben.*

*Tál forró ételt otthagyni a fagyban.
Ahogy ordítja apadó gőzét.
Nem oszthat. Ízeket fecsérel.
Attól az éhség, hogy egyszer már jóllaktál.*

*Diólevélszőnyeg. Keserű, nyirkos.
Pókháló dérbevonattal.
Égen törött holdszemüveg.
Üvegcserep hull. Csilingel.*

*Kontaklencsési látomásaimnak.
Ágalakzatok.
Évszakok parancsikonjai.
Mégis szabad a látótér.*

MEZEI GÁBOR

hungária kert.

*lassú esőcsíkok, záróvonalak lógnak épp
középről. balra város, jobbra park. és a
legbővebb nap 12 egyenlítői óra. közel*

a tét nélküli számvetés, a belátás súlytalansága. de ma sem tőled függött semmi, és azzal, hogy itt a nullponton túl leválasztod magad, könnyebbedni nem fogsz. gyökér nélkül csüngő levélsor, ebben a sajátos nehézkedésben átmeneti a cseppek eltűnése. önsúly húz a földig, a leg-

hosszabb esőben folytonos vonások, függőleges rácserdő. a mozgástér hézagai, bőrdöd valószínűtlen szárazsága. a nemmúló idő. és mindeközben, a széleken, végigáznak a felület maradványai. az épp csak megtorpanó forgalomban, a tonnás tömeg közepén állsz. feszes és mély mozdulatlan-ság, a tócsában a kerék tökesúlya. oldalt a zsákutca néma csonkjai, egy lépcső vas-korlátai. cirádák íves feleslege. a hasz-

nálatlanság véletlen luxusából a maradvány, ázott rozsápor, fél marék sár. lábad elé csepegve tölti színig az aszfalt gyomos repedéseit. és ahogy megszikkad, a hatsávós síkján szétterülő hártafény vetíti el a jelenetet, előled. más autók, másik zúgás, majd a hirtelen támadt túlkölésben a fakó rémület gyomorból felszálló könnyűsége. de itt, a bémult bizsergés és a szűrős merevség növekvő szigetei közt maradnod tovább

nem lehet

lengyel stny.

a zaj végül nem struktúrába, ütemekbe mélyül. keréknyompattogás, a légkondi fulladt kereplése. tónusok izgatott beszűkülése, a követési távolság lassan elzúgó egyenesei. viszket a torkod, ebben a hirtelen túl fényes délutánban pocskoló el eddigi hétköznapjaid. csiga mászik az aszfalt párás tükrén, és benne ragad a veszélyzónában. ha rálépsz, az neked fáj jobban, a liget pépes salakján gyerekek kiabál, de kinek. aki itt még meghall-

*de a közönyben a gyűlöletben
nem hiszek ferde okban
a hitet én fölemeltem
nem nyomja mélyre bennem
a keserűség a torokban*

*ha volna ha lenne keserűség
venném mint méznek a derűjét
mint méznek édességét
nézném a kaptár méhecskéjét
ahogyan gyűjti édes mézét
a tűzliliom kelyhéből sóváran
csakis a napon és nem az éjszakában
és édesség lesz a csalogány szavában
csupa hinni való minden borvirágban
hinni való a költészet szavában*

*erős szélben is énekel magában
az a csalogány a sűrű éjszakában*

MIKLYA ZSOLT

Horizontvadászat

Baka István *Körvadászata* nyomán

*Mint halszáj, összezárul
a horizont, a távlat,
égtájak célkeresztjén
átlából mind a várt vad,
a nem várt is elindul
remény vándorrajával,
széltől falat hagy hátra,
romnyomot visz magával.*

*Csak fűszálakból épít,
csak levelekből házat,
különben semmi dolga,
nyugodtan ázhat-fázhat,
a fogadó már megtelt,
s akad ezernyi más ok,
láthatárvédő úton
a horizontvadászok.*